

Hoofdstuk 50

Lieve kleinkinderen,

Daar zit een meisje aan tafel. Ze is heel druk bezig met een grote legpuzzel. O, wat wordt hij mooi...

Maar als hij bijna helemaal klaar is, ontdekt ze dat er één klein stukje van de puzzel ontbreekt. Weg. Wat jammer! Het blijde gevoel dat ze had, omdat ze zo iets moois had gemaakt, verdwijnt helemaal. De puzzel is niet af en als dat laatste kleine stukje niet gevonden wordt, dan blijft er iets bij haar knagen, geeft het haar een naar gevoel. Zo veel werk gedaan en dan toch niet helemaal goed....

Dat is niet leuk!

Hoofdstuk 50 - God zoekt het verlorene - Lukas 15 : 1 - 10

Ja, de Farizeeërs wisten het intussen wel. Jezus had veel meer op met die vervloekte tollenaars dan met hen.

Nee, niet dat Jezus die tollenaars zulke goede mensen vond. Hij stimuleerde hen zeer beslist niet om te gaan stelen. Hij praatte hun verkeerde daden ook niet goed.

Maar Jezus liet blijken dat hij blij was dat ook deze mensen met al hun slechte eigenschappen, bij hem kwamen en naar zijn woorden luisterden.

Allebei, de tollenaar en de Farizeeër, dachten in de eerste plaats aan zichzelf. En het leek wel of ze van Gods gebod om Hem boven alles lief te hebben en je naaste als jezelf nog nooit van gehoord hadden.

De geldzucht van de tollenaars (stelen van de mensen) of het zich ver verheven voelen boven de ander, zoals met veel Farizeeërs het geval was, voor Jezus maakte dat weinig verschil. In beide gevallen werd er niet gedaan wat God van de mens vraagt.

Alleen was er wel dit verschil, veel tollenaars kwamen met hun schuld bij Jezus. En was Jezus niet op deze wereld gekomen om 'de verloren mensen' te zoeken? Maar de Farizeeërs kwamen bij Jezus om hem in de val te lokken.

Op een keer toen Jezus merkte dat de Farizeeërs weer eens onder elkaar stonden te mompelen over hem en over die zondige tollenaars, riep hij ze bij zich en vertelde hij drie verhalen. Wij noemen die verhalen van Jezus gelijkenissen. Jezus wilde hun vertellen dat God ook van slechte mensen houdt wanneer ze spijt hebben van hun verkeerde daden en om vergeving vragen.

Het eerste verhaal:

Ergens in het land Israël woonde een man die honderd schapen had. Elke dag trok hij met zijn kleine kudde het veld in en zwierf hij over de heuvels om gras voor zijn dieren te zoeken. Ja, hij was een man die hart had voor zijn schapen. Nu gebeurde het een keer toen hij met zijn kudde schapen thuis kwam en ze onder zijn staf door de schaapskooi binnenliet, hij ontdekte dat er één schaap ontbrak.

Die dag, toen de dieren door elkaar liepen, had hij het niet gemerkt dat er één schaap miste. Maar nu bij het tellen van zijn schapen waren er maar negennegentig.

Hoe moest dat nu? Slechts één van zijn honderd schapen ontbrak. Dat was niet zo veel en van één schaap minder zou hij niet arm worden. En het kon ook best zo zijn dat dat schaap morgen gewoon weer terugkwam bij de kudde. Dat gebeurde wel vaker. En na deze lange dag was hij moe en hij had honger en dorst.

Maar het kon natuurlijk ook dat het schaap verder liep, de bergen in en dat de wolven het zouden verscheuren.

Deze schaapherder hoefde er niet lang over na te denken wat hij ging doen. Zijn negennegentig schapen liet hij veilig achter in de schaapskooi en zelf pakte hij zijn staf en ging opnieuw het veld in om zijn schaap te zoeken. Urenlang zwierf hij door de wildernis over bijna onbegaanbare paadjes. Hij liep zijn voeten kapot en scherpe doorns, onzichtbaar in het schemerdonker, verwondden zijn enkels tot bloedens toe. Maar de herder gaf niet op en tenslotte vond hij zijn schaap dat gewond in een diepe greppel lag. Het kon niet meer lopen en het was een wonder dat de hongerige roofdieren het nog niet gevonden hadden.

Er zat niets anders op, de herder moest het schaap tillen. Hij boog zich, tilde het gewonde schaap op zijn schouders en liep terug naar huis, naar de veilige schaapskooi.

Steeds vermoeider werden zijn pijnlijke voeten en al zwaarder woog dat schaap op zijn schouders. Maar de schaapherder beet op zijn tanden en zette door. Ja, een goede herder heeft alles over voor zijn schapen.

Het was al laat in de avond en helemaal donker toen de schaapherder zijn verloren schaap veilig in de schaapskooi bracht.

Wat was hij blij. En zijn blijdschap wilde hij delen met zijn vrienden en burenen. Hij riep ze allemaal in zijn huis en zei tegen hen: 'Wees blij met mij. Laten we feestvieren! Want ik heb het schaap gevonden dat ik kwijt was.'

De Here Jezus keek de Farizeeërs aan en vroeg hun: ‘Zouden jullie ook doen wat deze schaapherder deed? Je hele kudde schapen achter je laten en dat ene verloren schaap gaan zoeken?’

Zo is het wel met God in de hemel. God is heel blij met één slecht mens die zijn leven ten goede verandert. Meer nog dan met die negenenegentig anderen die hun leven niet hoeven te veranderen.’

Deze gelijkenis van het verloren schaap was voor de Farizeeërs een waarschuwing.

Maar tegelijkertijd was deze gelijkenis ook een troost voor tollenaars en andere mensen die verkeerde dingen doen.

De Farizeeërs moesten leren dat de liefde van God niet alleen bestemd is voor goede en vrome mensen.

De tollenaars mochten door deze gelijkenis weten dat Gods liefde eindeloos groot is, ook voor iedereen die spijt heeft van zijn verkeerde daden en God om vergeving vraagt.

Het tweede verhaal.

De Here Jezus vertelde nog een korte gelijkenis.

Er was een vrouw die een prachtig hoofdsieraad had met tien zilveren muntstukken had. Ze was er heel blij mee want ze had ze van haar ouders gekregen, toen ze trouwde. Ze was er heel zuinig op. Rijk waren haar man en zij niet. Maar ook in tijden toen ze niet zoveel geld hadden, gebruikte deze vrouw deze tien zilveren muntstukken niet.

Op zekere dag merkte ze dat er een munt was losgeraakt en verdwenen. Enorm geschrokken telde en telde ze nog een keer, maar er waren geen tien maar slechts negen zilveren muntstukken. Alles en alles haalde ze overhoop om dat ene geldstuk toch maar weer te vinden. Het sieraad moest weer compleet worden. Het was alsof men tegenwoordig zijn trouwring zou missen. Alle kussens kwamen van hun plaats, alle schapenvachten werden uitgeschud en ook onder de slaapmatten zocht ze. Met een bezem veegde ze de hele vloer aan. In de schemerdonkere kamer stak ze een olielamp aan om beter te kunnen zoeken. Wat was ze blij toen ze eindelijk tussen al het afval dat ze had aangeveegd dat ene zilveren muntstuk vond. Haar hoofdsieraad was weer compleet.

Ze ging naar buiten, riep haar vriendinnen en burens en uitbundig blij zei ze tegen hen allemaal: ‘Laten we feestvieren! Want ik was mijn zilveren munt kwijt, maar ik heb hem weer gevonden!’

De Farizeeërs voelden haarscherp aan wat Jezus met dit verhaal bedoelde, maar aan hun gezichten was dat niet te zien.

Daarom zei Jezus speciaal tegen hen: ‘Luister naar mijn woorden. Als één slecht mens zijn leven verandert zijn de engelen in de hemel net zo blij als deze vrouw uit deze gelijkenis.’

Het derde verhaal.

Het derde verhaal van Jezus over ‘het verlorene’ vertel ik in het volgende hoofdstuk. In dat hoofdstuk komt nog duidelijker naar voren hoe eindeloos groot Gods liefde is voor mensen die spijt hebben van hun verkeerde daden. Het is het verhaal van ‘**de verlorene zoon**’, zoals de mensen het meestal noemen.